ANUNȚURI

• **Hramul nostru de vară - Sf. Maxim Mărturisitorul,** a fost anul acesta prilej de reîntâlnire cu ÎPS Timotei, dar și de (re)descoperire a unuia dintre vrednicii noștri ierarhi, PS Ignatie al Hușilor, care ne-a pus la inimă câteva cuvinte ale Sf. Maxim. În sobor au slujit 13 preoți și 2 diaconi, curtea bisericuței fiind plină de frați, veniți de aproape și de departe. Slavă lui Dumnezeu pentru acest prilej de întărire în nădejde și dragoste!

• Săptămâna aceasta **mănăstirea Băița a primit oaspeți la praznicul unuia dintre cei mai importanți mitropoliți de la noi, Sf. Nifon**, hramul mic al așezământului. Cler și popor au fost așteptați cu multă dragoste de maicile care nu ne uită nicio zi din rugăciunile lor. Cu acest prilej, strana surorilor a dat răspunsurile la slujbe.

• Prima ediție a **concursului internațional de fotografie ortodoxă** OrthPhoto Awards s-a încheiat marți cu anunțarea câștigătorilor. Ceremonia a avut loc la Centrul de Cultură Ortodoxă din Bialystok, Polonia, și a fost transmisă online. Mai mult de 650 de fotografi au înscris în concurs 4.500 de imagini care prezintă aspecte ale vieții ortodoxe din 35 de țări. Concursul și-a propus să selecteze și să promoveze cei mai impresionanți fotografi din lumea ortodoxă. Redăm în acest număr două dintre fotografiile premiate. (*sursa: orthochristian.com*)

ȘTIRI

• **Prima recunoaștere oficială a uciderii unui ierarh român de către comuniști**: În 28.07.2021 Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a emis o Ordonanță care confirmă otrăvirea în anul 1949, a Episcopului Grigorie Leu al Hușilor de către reprezentanții regimului comunist. Un extras din materialul media arată că „Raportul de expertiză medico-legală întocmit de Institutul de Medicină Legală Iași, a concluzionat că moartea Episcopului Grigorie Leu s-a datorat unei intoxicații cu o substanță ce conține ioni de cupru, care nu puteau ajunge în organism decât prin ingestie”. (*sursa: basilica.ro)*

• **Incendiul de proporții care mistuie suprafețe întregi în Grecia, de peste o săptămână, a fost prilej de întoarcere a multora către Dumnezeu** și de vădire a puterii Acestuia, la rugăciunile celor drepți. Mănăstiri precum cea a Sf. David din Evia, precum și alte locuri și mănăstiri din peninsulă au scăpat de flăcări, în timp ce în jurul lor totul este ars. La îndemnul ierarhului locului, parohul bisericii Sfântului Ioan Rusul din Prokopi, Evia a organizat o procesiune religioasă, în urma căreia a izbucnit o ploaie torențială, care a stins incendiul. „Sfântul Ioan este un Mare Sfânt! Aceasta este minunea care s-a săvârșit! Vestiți-o pretutindeni! De mai bine de o lună a fost secetă. Căutați pe site-urile de vreme toate prognozele care au fost făcute și vedeți dacă a fost anunțat cel mai mic nor sau chiar probabilitatea de ploaie și veți vedea că nu există nicăieri”. (*sursa: orthodoxchristian.com)*

• **Patriarhul Ilia II al Georgiei îndeamnă la o poziție neutră a clerului în legătură cu vaccinarea**: *„Nici atitudinea pro, nici cea contra vaccinării nu pot constitui un exemplu, întrucât problema face parte din domeniul medical.”* El a cerut ca vaccinarea să fie voluntară, iar specialiștii în domeniu să informeze populația cu privire la toate aspectele ce țin de acest vaccin. (*sursa: orthochristian.com*)

Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372.
Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

Să alergăm la Maica Domnului cu toată încrederea!

Cuvânt al Părintelui Arsenie

„Vă puteți da seama ce neasemănată smerenie: că pe pământ Dumnezeu nu vrea laudă, nici smerenia Ei nu o laudă, nu o dă în vileag, rămânând ca toată slava adevărată s-o primească dincolo. ...

Scuturați toropeala și osteneala trupească și ascultați! Plec de la situația pe care o aduceți voi: tot felul de necazuri după urma păcatelor. Și toți vor să scape de suferințe: asta-i situația voastră.

Acum vă întreb: care a fost situația Maicii Domnului, care a fost viața Ei? Ea n-a avut nicio vinovăție, decât aceea strămoșească: c-a fost născută în lumea aceasta pe calea știută. **De îndată ce a fost aleasă de Dumnezeu să fie Maica Domnului, au început pentru Ea suferințele.**

Dreptul Iosif era garantul Ei, pentru că legea nu admitea să se nască cineva fără căsătorie legală. Ca să o ferească să fie omorâtă cu pietre, i-a dat un soț. Atunci a fost prima suferință: a fost în primejdia de a fi omorâtă cu pietre înaintea casei lui Iosif; dar a rânduit Dumnezeu să fie înțeleasă.

A doua suferință: tocmai când să nască, a găsit toate ușile încuiate, și a născut pe Fiul Său într-o iesle de dobitoace. Oricare din mame s-ar jena de copilul său, dacă ar ști că s-a născut pe câmp sau în alte condiții neomenești. Născătoarea fost bine născut, c-a trebuit să fugă cu copilul său: o mamă fugară. Și n-avea decât 15-16 ani. A stat o vreme anumită pe acolo. S-a întors acasă cu frica în sân, să nu fie omorât ca cei 14.000 de prunci.

Necazul cel mai mare l-a avut când a fost răstignit Fiul Ei. **Ea a îndurat a doua răstignire pentru noi, oamenii.** Suferința lui Iisus pe cruce a fost îngreunată de prezența Sfintei Sale Maici sub brațele crucii. Mai mult: Maica Domnului a văzut toată soarta tristă, adică înțelegerea greșită pe care o aveau cărturarii și fariseii cu creștinii. Trebuie că a văzut uciderea lui Ștefan.

Iată o femeie dintre noi, oamenii, o ființă cum nu mai e alta, mai presus de sfintele cete cerești, supusă la suferințe, neca-

ANIVERSARE

Am împlinit 1 an de apariție, format din 49 de pași săptămânali, doriți a fi alături și pentru obștea noastră, unii mai poticniți, alții poate făcuți în fugă, dar toți călăuziți de mâna lui Dumnezeu, cu ajutorul Sfinților Maxim și Mina, ocrotitorii foii noastre. Am prins contur prin Părinți, printre vremuri, întru dragostea celor care ne sprijină sau pur și simplu ne citesc. Slavă lui Dumnezeu!

zuri, deşi neavând vinovăţie. Atunci vă întreb: ce motiv aduceţi să vă plângeţi de necazuri după urma păcatelor – lucru sigur? **Dacă Ea n-a fost scutită, ce motiv avem noi să fim scutiţi, când bine ştim că suferim după urma vinovăţiilor?**

Dacă aţi băgat de seamă, Evanghelia vorbeşte despre Mântuitorul şi cele două surori, Marta şi Maria. **Maica Domnului n-are o Evanghelie a ei. Vă puteţi da seama ce neasemănată smerenie:** că pe pământ Dumnezeu nu vrea laudă, nici smerenia Ei nu o laudă, nu o dă în vileag, rămânând ca toată slava adevărată s-o primească dincolo. Maica Domnului a fost supusă la această smerenie de a nu avea o Evanghelie cu adormirea Ei. Iată o smerenie de neasemănat. Totuşi, toată predania Sfinţilor Părinţi o socoteşte a doua în pomenire după Iisus. Părţi de cântări, părţi din ecteniile Liturghiei cuprind pe Maica Domnului.

Rugăciunea făcută prin intermediului Maicii Domnului are darul de a fi împlinită. După Iisus, ea este imaginea cea mai perfectă a lui Dumnezeu. Ca mamă a lui Iisus, Ea are tot dreptul să ceara anumite favoruri Fiului Ei. Maria este sora noastră, prin faptul că Ea s-a născut din acelaşi sânge al lui Adam, ca şi noi, deci ea are o milă şi o dragoste frăţească faţă de noi. In al doilea rând, Ea este Mama noastră, prin Testamentul lăsat de Iisus însuşi înaintea morţii Sale. Ioan Evanghelistul, care era la picioarele crucii, a primit-o de la Iisus să-i fie mamă. L-a înfiat Iisus pe Ioan, Sfintele Sale Maici. Cu cuvântul ăsta ştiţi ce a făcut Dumnezeu? A rânduit pe Maica Domnului să fie Maică a întregii creştinătăţi.

După cum Iisus este apărătorul nostru faţă de Dumnezeu, tot aşa este Maria faţă de Iisus pentru noi. Cel ce a călcat legea lui Dumnezeu să se arunce în braţele Mariei, Maica Milelor, unica speranţă a păcătoşilor. Rugându-ne Ei, nu ne rătăcim niciodată, nu disperăm niciodată. Ea este pentru toţi darnică, prin Ea cel mort renaşte la viaţă, căci Ea nu dispreţuieşte pe nimeni. Alergaţi deci la Maria, Maica Domnului şi Mama noastră cu toată încrederea!

Cu bocceluţa în spate

Să nu ne pierdem NĂDEJDEA!

Câteodată facem greşeli, adică facem ceea ce nu ar fi trebuit să facem. Atunci conştiinţa îţi spune imediat că ai făcut ceva rău şi te dojeneşte. **Să nu te ruşinezi, ci încearcă să îndrepţi greşeala chiar atunci!** Dacă te-ai rănit pe tine însuţi (duhovniceşte vorbind), întoarce-te! Dumnezeu este Tatăl nostru. Spune-I:

„Atotbunule, Ţie mă rog, trece cu vederea greşeala aceasta! Tu eşti Dumnezeu şi ştii că am fost înşelat! Ştii că nu am vrut să fac aceasta, dar am căzut." Şi El te va ierta.

Aşa trebuie să luptăm. **Cei tineri sunt de multe ori chinuiţi pur şi simplu de deznădejde** şi aceasta se întâmplă pentru că nu sunt destul de experimentaţi în a merge pe calea dreptăţii. Cad pe drum. Diavolul, înşelătorul şi ucigătorul de oameni, ne urmăreşte mereu şi stă pe aproape. Iar dacă noi îi dăm voie să ne controleze gândurile, vine imediat şi aduce cu el deznădejdea. Nu avem nevoie de el ca avocat al nostru! Fiul lui Dumnezeu a venit pentru noi, ca să ne facă fiii Săi şi să surpe puterea diavolului, iar el se face avocatul nostru?

Nu e uşor să te despătimeşti şi nu se întâmplă dintr-odată. Fiţi sigur că veţi face greşeli. Căci se spune că în toată ziua păcătuim. Dar să mărturisim acestea în rugăciune – şi vă îndemn să o faceţi către Maica Domnului, care ne este foarte aproape, şi către Hristos: „Atotbunule, am fost înşelat şi am făcut ce nu am vrut! Iartă-mă şi vino iar la mine, căci mă vezi că nu am putere. Vino şi luminează mintea mea cea întunecată! Învaţă-mă cum să fac voia Ta, că Tu eşti Dumnezeul meu!".

Ştiţi cum va primi Dumnezeu această rugăciune? Ca pe o slujbă şi jertfă adevărată. Şi astfel, acolo unde diavolul a crezut că a învins, se va vedea ruşinat şi înfrânt, prin mărturisirea plină de nădejde a păcatelor noastre. Mi-am îndreptat greşeala prin umilinţă, mărturisire curată, gând plin de smerenie faţă de faptele mele. Iar rugăciunea aceasta, în care ne mărturisim păcatele, va atrage iubirea lui Dumnezeu. Îl vom provoca astfel să vină iar la noi, şi El va veni.

Aşa ne-au învăţat părinţii noştri. Nu ştim aceasta din cărţi, ci de la stareţii noştri, care erau oameni sfinţi şi pe care i-am văzut, i-am auzit şi de care n-am putut ascunde nimic.

Cuv. Iosif Vatopedinul

INTERVIUL SĂPTĂMÂNII

TABĂRĂ *mai specială*

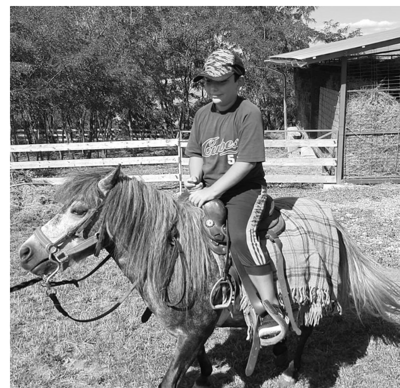
Sub acoperământul Sf. Samson şi cu ocrotirea Sf. Teodora de la Sihla, în perioada 6-8 august asociaţia noastră a organizat o tabără pentru copiii de ciclu primar. Ce a fost mai deosebit la aceasta, faţă de altele, am dorit să aflăm chiar de la principalul organizator şi coordonator, sora Elena.

Cui s-a adresat această tabără?

Copiilor care nu au mai fost niciodată într-o tabără, din cauză că părinţii nu îşi permit acest lucru.

De unde şi câţi copii s-au strâns?

Au fost 15 copii din Felnac, Şeitin, Arad şi Păuliş, toţi cu vârste între 7-10 ani. Din acţiunile anterioare ale asociaţiei am păstrat legătura cu preoţii din aceste localităţi. I-am rugat să aleagă nişte copii care nu îşi permiteau să plece niciunde în vacanţă, iar ei au răspuns acestei chemări.

Ştim că Asociaţia Sf. Samson se ocupă în primul rând de cu totul alte probleme. De unde a venit ideea unei astfel de tabere?

Ideea a pornit de la un englez, preşedintele asociaţiei „Give First" din Westfield. El a auzit de noi şi a venit cu propunerea să facem un proiect prin care asociaţia sa să ne poată da nişte bani, necesari organizării unor tabere pentru copii din familii defavorizate. Am făcut proiectul şi am primit 1.000 euro pentru acest scop, din care putem asigura cheltuielile (cazare, masă, transport) pentru două tabere.

Însă gândul trece de ceea ce s-a propus iniţial, căci ne dorim să menţinem o legătură între asociaţia Sf Samson şi aceşti copii, să-i avem în vedere şi în perioadele următoare, de gimnaziu şi adolescenţă.

Cum aţi găsit locaţia? Am înţeles că este un loc foarte frumos, iar condiţiile sunt din cele mai bune...

Cu rânduiala lui Dumnezeu, prin intermediul grupului „Milostenie", o doamnă ne-a contactat şi ne-a oferit pensiunea sa din Măderat, la o sumă modică, timp de două nopţi. E vorba de 5 camere, casa e aşezată pe un deal, într-o zonă liniştită, are teren de joacă, ponei. Copiii s-au bucurat mult de acel loc, au călărit ponei, s-au jucat în voie.

Ce activităţi aţi avut în tabără?

Jocuri de cunoaştere, educative, distractive. Într-o seară a venit părintele Robert de la Drauţ şi le-a vorbit copiilor despre Maica Domnului, fiind în post. Apoi am profitat de prezenţa sa şi copiii s-au spovedit, iar duminică s-au împărtăşit cu toţii la mănăstirea Feredeu, unde am fost la Sf. Liturghie.

Cum s-au integrat copiii, plecaţi pentru prima dată de acasă şi necunoscând pe ceilalţi colegi de tabără?

Foarte repede încă de la început, când, prin nişte jocuri, s-au cunoscut unii pe alţii, au aflat ce le place, au învăţat imnul taberei, căci s-a compus şi un imn de către unul dintre voluntarii care se ocupă de tabără. Am descoperit nişte copii cuminţi şi foarte bine educaţi, deşi din familii modeste, foarte atenţi la tot ce li se întâmplă şi nu mofturoşi (mai ales că a fost mâncare de post). Nu am avut nicio problemă de comportament. La final au primit şi diplome de participare în tabără.

Am înţeles că aţi vizitat şi alte locuri...

Da, am fost la Feredeu – mănăstire şi schit, la cetatea şi muzeul din Şiria, am făcut drumeţii, sporturi, jocuri interactive. Când i-am întrebat la final ce le-a plăcut, au răspuns: tot! Sunt convinsă că le va rămâne în inimă amintirea acestei prime tabere.

Proiectul câştigat viza două tabere. Aveţi în pregătire pe a doua?

Da, aşteptăm doar cuvântul final al unuia dintre voluntari. A doua tabără va fi destinată copiilor de ciclul gimnazial din satele de pe Valea Mureşului, provenind tot din familii defavorizate. Vom păstra locaţia – Măderat, prin bunăvoinţa proprietarei pensiunii.

Ce gânduri mai are Asociaţia Sf. Samson legat de copii, tineri?

Ne dorim mult să-i implicăm în acţiuni de voluntariat, să facem echipe cu care să mergem la oamenii săraci, singuri, să le arătăm ce înseamnă să ajuţi cu mâncare şi alte lucruri pe cei aflaţi în nevoi. Am vrea să-i învăţăm ce înseamnă concret să dăruiască, să dea ei cu mânuţa lor.

Să vă ajute Dumnezeu! Mulţumim.

Dacă doriţi să sprijiniţi acţiunile Asociaţiei Sf. Samson, fie sociale, fie legate de copii, vă rugăm să luaţi legătura cu Elena, tel. 0746879201.

Mărturisitorii: DIMITRIE IOV

Căci zestre-ai fost și te-au furat dușmanii,
Frumosule covor basarabean!

Urâtă hartă are țara mea
Cum au sluțit-o grelele urgii...
Privirea tot de lacrimi plină mi-i
De câte ori mă uit la ea.

Îmi pare o inimă de bun român,
Cu vârful spintecat pe marea largă,
În care a intrat adânc, s-o spargă,
Pumnalul ce pândea-n ascuns, păgân.

Ce mâini trudite de țărancă
Ți-au înflorit urzeala trandafirii
Și te-au țesut, ca să te calce mirii?
Cum o strigau? Marie? Ancă?

Pe câmpul tău bogat, cum e un lan,
Privirea mea citește ca-n scrisoare,
Gândindu-mă la biata țesătoare,
Frumosule covor basarabean.

Eu parcă văd o frunte cum asudă
Și-obrajii aburiți, ca niște pâini!
Aș vrea ca să sărut acele mâini,
Ce te-au-nflorit cu dragoste și trudă.

Au plâns deasupra ta tristeți de moină
Și inima și-a destrămat-o-n fire;
Chenarul drag ți l-a țesut din doină
Și florile din cântec de iubire.

În clitul, sub icoane, ce-adun anii
Din truda degetelor de mărgean?
Căci zestre-ai fost și te-au furat dușmanii,
Frumosule covor basarabean.

***

Cine mai știe azi ceva despre Dimitrie Iov? Poate doar câțiva din zona Flămânzi, jud. Botoșani, unde a copilărit... Sau poate mai știu și câțiva din Basarabia? Căci acolo și-a petrecut o bună parte din viață, ajutându-i după 1918, pe românii de peste Prut, să simtă iar românește cu adevărat, prin versuri, articole, atitudine politică (a fost prefect de Soroca, deputat)... Mai știu despre el dealurile Basarabiei, de care s-a îndrăgostit de cum a pășit acolo și cărora le-a dus dorul până la moarte, după ce n-a mai fost cu putință să le vadă... Mai știu despre el rafturile colbuite de vremuri ale vreunei biblioteci care îi păstrează volumele de versuri... Și poate mai știe despre el scena Teatrului din Iași, unde a recitat poezii menite să-i îmbărbăteze pe români, în timpul războiului... Și mai știu despre el gratiile celulei de la Gherla, în care a murit, pe 20 august 1959, după 3 ani de chinuri și umilințe, pentru că nu s-a temut să spună adevărul după ce comuniștii au cotropit țara, dar și pentru că îl scrisese încă înainte de 1945: „N-a fost Rusia aceasta niciodată o putere care, prin vitejii, să atragă privirea asupra ei. Totdeauna când i-a venit bine, s-a năpustit asupra vecinilor înfigându-și ghiara... azi, mâine, oricând, prăbușirea acestei țări acaparatoare va veni, fie i-o va aduce războiul, fie că va îndeplini-o vremea”...
Și iată că mai știm și noi azi, un strop din inima acestui român. Dumnezeu să-l așeze cu drepții!

***

Au înflorit castanii la Soroca,
Pe strada mea au înflorit castanii
Și-n liniștea ce plânge din podgorii,
Sub umbra lor se plimbă azi dușmanii.

Cum stau la rând, pe ulița pustie,
Îmi par răzăși, chemați la adunare
Și-n freamătul cu fire de poveste,
Trezește parcă din adânc chemare.

Bătrânul Nistru, pribegit în vremuri,
Urzește cânt pe stative de stâncă
Și doina tristă din castani o fură,
Să ducă-n sate jăluire adâncă...

Au înflorit castanii la Soroca
În primăvara plină de-ntristare;
Parcă-s policandre verzi în care ard
Mii lumânări svârlite din altare.

Nu se deschid ferești ca să-i sărute
Ca-n alte dăți, din fiecare casă,
În ușile unde șopteau în noapte,
Pragul nu-i prag, e piatră care-apasă.

De-aici, din depărtările pe unde
Durerea-și poartă-n amintire pașii,
Sub volbura de lacrimi ce duc ochii,
Aud pe strada mea cum trec vrăjmașii.

Au înflorit castanii la Soroca
Au înflorii ș-acuma ca-n toți anii,
Pe ulița pustie și străină,
Azi, pentru cine-au înflorit castanii?

GHERON IOSIF– *stareţul inimii*
(16 august)

> **“ Dacă acuma nu te silești, va veni timpul când, și să vrei, nu vei mai putea să faci ceea ce acum treci cu vederea.**

Era luna august a anului 1949. Seceratul se terminase și părintele Iosif (Vatopedinul, ucenicul lui Gheronda) se întorsese la Sfânta Ana Mică pentru praznicul Adormirii Maicii Domnului. În sfârșit, putea acum să se desfăteze din nou de rânduială după care tânjea inima sa. Într-o zi, pe 19 august, la amiază, după trapeză, s-a pregătit să meargă la chilia sa, potrivit tipicului. Starețul însă l-a oprit, i-a strâns mâna și i-a spus zâmbind:

- ***Diseară o să-ți trimit un pachețel. Ia aminte să nu-l pierzi!***

Părintele Iosif n-a înțeles la ce se referă. De altfel, cine ar fi înțeles o astfel de ghicitoare, știind că Starețul nu pierdea nici un prilej de a te smeri? „Cine știe ce surpriză de noapte îmi mai pregătește!, se gândea el. Vreo ocară... sau ceva asemenea". Astfel, nu a dat prea multă importanță vorbelor Starețului, iar atunci când s-a trezit pentru a-și începe privegherea, uitase cu desăvârșire de ceea ce-i spusese.

„Nu-mi amintesc, povestește el, cum am început privegherea, dar știu bine că nu am apucat bine să rostesc de câteva ori Numele lui Hristos și inima mi s-a umplut de dragoste pentru Dumnezeu. Și această dragoste s-a mărit atât de mult, încât nu am mai putut continua rugăciunea, ci mă minunam de revărsarea ei. Voiam să-i îmbrățișez și să-i sărut pe toți oamenii și întreaga zidire. În același timp cugetam atât de smerit, încât simțeam că sunt mai prejos decât toată zidirea. Însă plinătatea și flacăra dragostei mele erau îndreptate către Hristos, pe Care îl simțeam că este prezent, dar nu puteam să-L văd și să cad la preacuratele Sale picioare și să-L întreb cum de învăpăiază atât de mult inimile și totuși rămâne ascuns și necunoscut.

Atunci am avut încredințarea lăuntrică că aceasta este Harul Sfântului Duh și aceasta este Împărăția Cerurilor, despre care Domnul nostru spune că se află înlăuntrul nostru. «Să rămân așa, Doamne, îmi spuneam în sinea mea, și nu-mi mai trebuie nimic altceva». Aceasta a durat ceva timp, după care, încetîncet, am revenit la starea mea de mai înainte. Așteptam cu nerăbdare să merg la Stareț ca să-l întreb ce fusese ceea ce trăisem și cum de se petrecuse.

Cred că era 20 august, într-o noapte cu lună plină, atunci când am alergat și l-am găsit în afara chiliei sale, plimbându-se prin micuța curte a chiliei sale. De îndată ce m-a văzut, a început să zâmbească și, înainte de a-i pune eu metanie, mi-a spus:

- ***Ai văzut ce dulce este Hristos? Ai înțeles din practică ce este ceea ce întrebai cu stăruință? Acum, silește-te să dobândești acest Har și să nu ți-l fure nepăsarea.***

Auzind acestea, am căzut îndată la picioarele lui și cu lacrimi i-am spus:

- Am văzut, Gheronda, am văzut eu, cel nevrednic de toată zidirea, și Harul și dragostea lui Hristos și am înțeles acum îndrăzneala Părinților și puterea rugăciunilor.

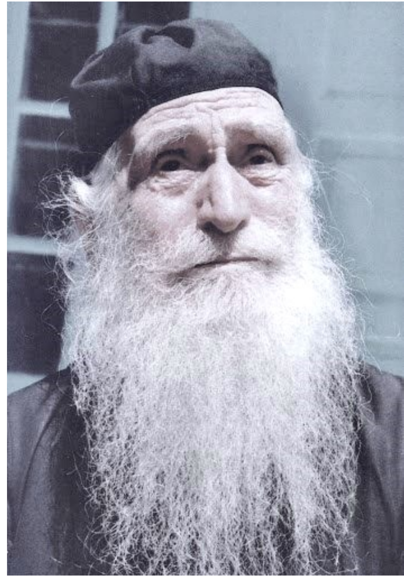
Când i-am povestit exact ce mi s-a întâmplat și i-am cerut amănunte despre felul în care se întâmplă aceasta, el a evitat din smerenie să-mi răspundă.

- ***Dumnezeu***, mi-a spus el, ***S-a milostivit de tine și te-a miluit, arătându-ți de mai înainte Harul Său, pentru a nu te îndoi de cele ce spun Părinții și pentru a nu te împuțina cu sufletul.***

Abia atunci am înțeles sensul obiceiului de a cere cu deplină credință altora să se roage pentru noi: «Roagă-te, părinte, și pentru mine!», «Fă și pentru mine o rugăciune!», «Pomenește-mă, părinte, în rugăciunea ta!»”.

Din cele de mai sus ne dăm seama că altceva este să spunem: „Pentru rugăciunile sfântului meu stareț" și să înfruntăm greutățile și ispitele vieții cu rugăciunile lui, și altceva să ne trimită Har, binecuvântare și stări duhovnicești înalte însuși Starețul nostru, „ca unul ce are stăpânire", oricât și oricând dorește el aceasta, cu înștiințare în rugăciune. Așa ceva este propriu numai Stareților harismatici și purtători de Dumnezeu.

> ***„Tuturor ni se întâmplă căderi, dar este nevoie de multă răbdare și stăruință în luptă. Toate aceste anomalii trebuie deopotrivă urâte și îndepărtate. Cu grabă, cu durere, cu suferință. De la început, înainte de a intra ele și a apuca să-ți taie izvoarele răcoritoare ce vin din cer și apoi să-ți ucidă sufletul.”***

Părintele Dionisie de la Colciu

Despre CÂNTARE, TIPIC și STAREA LĂUNTRICĂ *potrivită slujirii bisericești* (4)

Am încheiat episodul din numărul trecut al revistei cu o mărturie a unui Părinte athonit despre prezența plină de duh a Starețului Dionisie la Sfintele Slujbe. În acest ultim episod vom prezenta câteva aspecte legate de acest subiect, dar mai întâi vom arăta cum se raporta Părintele Dionosie la Tipicul bisericesc, având în vedere și faptul că de multe ori auzim sau chiar folosim expresia „**Tipic, tipic și la inimă nimic**".

Starețul: – *La Doamne, strigat-am... , deci, după ce ai ajuns la stihul ‹‹Scoate din temniță sufletul meu›› și-ai cântat un tropar, de-acuma ia rând care vrea. Cântă, cântă și... dreptul tău, care ai zis Doamne, strigat-am... , dreptul tău e să zici numai ‹‹Slava››, dacă sunt alți cântăreți. Că așa iese o armonie... adică în Biserică. Eu fiindcă noi am fost așa cum am fost, la chilie, na... când suntem mai mulți, când mai puțini, dar Tipicul l-am învățat la precizie, că io când eram tânăr nu m-astâmpăram. La toate praznicele mă duceam, fiindcă știam acuma și muzica...*

Ucenicul: – *Mergeați și cântați la praznice?*

Starețul: – *E, cât puteam eu. Nu, că nu mă băgam eu în cele care nu știam. Dar la Anixandarii, la Polieleu, la Doxologhie... e, mai ziceam de celea ce știam. Nu puteam să cânt la Canoane sau la alte cântări, care nu întotdeauna le știi. [...] Și-am învățat Tipicul Sfântului Munte cum trebuiește. Și dacă-l respectăm, nu respectăm numai tipicul, că tipicul dacă-l calci, calci și celelalte orânduieli ale rugăciunii.*

Pentru destui creștini ai zilelor noastre, chestiunile legate de rânduiala tipiconală bisericească nu mai prezintă interes. Spre deosebire de monahul athonit, pentru care viața liturgică a Bisericii reprezintă însuși centrul vieții, omul modern, influențat de secularism, nu mai consideră această preocupare a fi una de actualitate.

Este vital însă să cunoaștem, să înțelegem și să simțim că în Ortodoxie slujbele nu sunt o anexă a teologiei, ci însăși expresia ei practică și efectiv trăită.

În tradiția ortodoxă, **Tipicul** nu are valoarea unui cod rigid de legi și reguli, ci e însăși **maturia și garanția tradiției vii.** De aceea și prescripțiile tipiconale cu privire la Post și la Slujbe nu sunt canoane inflexibile, ci instrumente ale unei adevărate științe duhovnicești, care devin eficiente doar atunci când sunt aplicate cu discernământ și cu înțelepciune duhovnicească.

Pentru Starețul Dionisie, Biserica și mănăstirea nu erau un așezământ omenesc oarecare, ci o icoană vie a Împărăției lui Dumnezeu. De aceea el *trăia slujbele bisericești ca pe niște expresii și mărturii concrete ale vieții în Hristos* a monahului și ca pe niște evenimente care anticipează această Împărăție. Deși doar umbră, prefigurare și simbol al Praznicului ceresc, totuși, prin scopul lor, Slujbele depășesc cadrul vieții pământești, întrucât țin de vocația ultimă a omului, aceea de a deveni icoană vie a lui Dumnezeu. Toate ale Bisericii, deci dovedite în Duhul Sfânt a fi folositoare pentru mântuire, e de dorit să ni le însușim așa cum au fost ele sfințite și veșnicite. Drept urmare, Părintele Dionisie considera că **încălcările rânduielilor**, datorate în primul rând duhului secularizării, **duc inevitabil la pierderea duhului isihast** din care acestea au răsărit și în care au crescut. Pentru a evita astfel de consecințe, își lepăda voia proprie, pe care o vedea ca pe cel mai mare dușman personal, și dădea întâietate voii lui Dumnezeu și canoanelor de rugăciune pe care Tradiția Bisericii le menținuse ca fiind de folos pentru mântuire. Starețul înțelegea Tipicul ca fiind parte integrantă a Tradiției. Poziția aceasta nu implica însă nici obtuzitate și nici rigiditate, pentru că Bătrânul Dionisie se interesa mereu cum slujesc și alții lui Dumnezeu. Se concentra, în primul rând, pe sensul și pe scopul propriu-zis al cultului, fiind conștient că, atâta timp cât nu se primejduiește esența dogmatică a slujbei și atâta timp cât rânduiala tipiconală nu este călcată, Dumnezeu nu pregetă să Se coboare la noi.

În Biserică adevărul, rânduiala, dragostea și frumusețea nu se mai învață din altă parte, fie că „învățăturile" vin de la „lume", sau chiar de la „îngeri". Adevărul, frumusețea și dragostea trebuie căutate și învățate, prin ascultare, doar de la Duhul Sfânt. **Neînțelegerea propriei Tradiții duce, fără îndoială, la o răcire – la acel „la inimă nimic"** – și la o înstrăinare din ce în ce mai mare de toate cele ale Bisericii. Bătrânul Dionisie, deplin conștient că lumina credinței nu poate fi amestecată cu întunericul învățăturilor celor fără de Dumnezeu, nu a încuviințat „călcarea" – prin ignorare, tratare cu ușurătate sau strâmbare – a formelor tradiționale de expresie și de mărturisire a credinței sau a așezărilor și rânduielilor bisericești. Știa bine că miza acestui adevărat război duhovnicesc e uriașă, deoarece de rezultatul „bătăliei" cu duhul lumesc depinde însăși soarta omenirii în veșnicie.

Faptul că nu mai înțelegem, nu mai simțim și nu mai „gustăm" cele rânduite, sfințite și veșnicite prin împreună-lucrarea omului cu Duhul Sfânt, nu arată că rânduielile și așezările bisericești ar fi căzut în desuetudine. Dimpotrivă, **ne arată tocmai cât de mult ne-am îndepărtat noi înșine de dreapta și mântuitoarea învățătură de credință**. Cu alte cuvinte, icoanele canonice – fie ele zugrăvite, glăsuite sau gestuale – și rânduielile tipiconale nu sunt „vinovate" că mulți nu mai avem la inimă nimic. Răceala inimii este, de cele mai multe ori, consecința bolnavei stări lăuntrice și

strâmbei poziționări față de Dumnezeu, de Biserică și de aproapele.

Starețul: – *Post, metanii, priveghere ... dacă n-ai smerita cugetare, nu ești aproape de Dumnezeu. Dacă ai smerita cugetare, ai dragoste și, dacă ai dragoste, iubești pe tot omul. Dumnezeu dragoste este, și dacă n-ai dragoste, să știi că ești departe de Dumnezeu! Vezi, dar, ce greutate este ca să iubești pe aproapele? Vezi, că nu-i nicio greutate.*

Închinătorul: – *Deci, totul pornește de la smerenie.*

Starețul: – *Aceea, sigur că da!*

Închinătorul: – *Și cum se dobândește smerenia?*

Starețul:– *Să te osârduiești să nu pui în sufletul tău și-n cugetul tău egoismul, că dacă ești egoist... ai patima asta, atuncea să știi că nu poți să fii drept sub nici un motiv! Dacă n-ai dragoste, ești depărtat de Dumnezeu! Toți Sfinții Părinți au fost smeriți: ‹‹Smeritu-m-am și m-am mântuit››. Dacă nu te smerești, nu te mântuiești, că Dumnezeu așa vrea, să ne smerim. Dacă nu ne smerim, suntem cu nasul pe sus ... mândria: cea mai blestemată patimă, pe care o urăște Dumnezeu. Mândria și răutatea.* ***Legea Bisericii e cea mai ușoară, dar nouă ni se pare că-i grea fiindcă s-o instalat în sufletul și-n ideile noastre, s-or instalat patimile cele rele!*** *Vezi, patimile cele rele...*

Starețul dorea să pună într-o lumină cât mai clară starea lăuntrică în care trebuie făcută asceza și în care trebuie săvârșite actele de cult. Cuvântul său ne arată clar că asceza începe de la legătura noastră cu oamenii și se sfârșește tot în legătura noastră cu oamenii". Arhiepiscopul Makarios Griniezakis, în cartea sa *Puterea iertării*, o carte foarte bună, după părerea celei care scrie aceste rânduri, spune: „*Cu cât este cineva mai aproape de Dumnezeu, cu atât se va osândi pe sine și îl va îndreptăți pe aproapele, acceptându-i existența, oricât de apăsătoare ar fi.*"

„Faptul că Bătrânul Dionisie îl putea iubi pe aproapele fără nicio greutate, ne arată, mai degrabă, măsura duhovnicească foarte sporită la care el ajunsese.

Atunci când avem voie proprie și suntem „plini" de noi, nu putem fi „umpluți" de harul lui Dumnezeu.

Pentru a putea primi har și a ne umple de el, trebuie mai întâi să ne „golim" de noi înșine.

<u>*Criteriul și semnul că nevoința și studiul au fost drept făcute este acela că ne vor aduce, pe de o parte, pace și părtășie cu Dumnezeu și cu oamenii, iar, pe de altă parte, conștiința că suntem nepregătiți, nepotriviți și neîncercați pentru a ne înfățișa înaintea lui Dumnezeu.*</u>

Dacă te iubești pe tine însuți așa cum ești, adică în starea ta căzută, ajungi până la urmă să-L urăști pe Dumnezeu. „Patimile cele rele" de care vorbea Starețul Dionisie sfârșesc prin a avea repercusiuni și asupra „văzului" duhovnicesc. În stare pătimașă, suferim de „**miopie" sau chiar de „strabism" duhovnicesc**. De aceea și **vedem anapoda**, adică considerăm că e greu de împlinit ceea ce, în realitate, e ușor. Doar pe măsură ce înaintăm în pocăință primim har, vederea duhovnicească se vindecă, devenind mai profundă și mai rafinată.

Din păcate, cei mai mulți rămânem la acest nivel al „vederilor noastre" și al „dreptății noastre". **Atunci când se amestecă egoismul, nu putem și nici nu mai vrem să ne depășim părerile și principiile proprii.** Acesta este și adevăratul motiv pentru care nu ne mai putem înțelege unul cu altul. La acest nivel nu putem să lucrăm dragostea frățească, pentru că între noi și realitate se proiectează mereu "imaginile" pe care noi singuri ni le scornim în capul nostru, firește, "ajutați duhovnicește" și de duhurile cele căzute.

„Principiul fundamental în orice relație omenească este convingerea că *nu suntem perfecți, impecabili, că avem multe scăderi*, că nu putem să ne stăpânim egoismul și iubirea de sine și că nu suntem lipsiți de răspundere. Autojustificarea și autoreabilitarea împiedică coexistența adevărată, de calitate cu aproapele. De aceea trebuie să considerăm autojustificarea o greșeală dramatică în încercarea de a restabili legătura cu altcineva. **Fraza des întâlnită: Am greșit și eu, dar și tu! ne aruncă mult înapoi, ne înlănțuie și, în final, ne distruge".** (Arhiepiscopul Makarios)

Vindecarea noastră nu este deloc rapidă și ușoară și nu o putem face noi, ci doar Duhul Sfânt, Care ne curățește de toată întinăciunea și ne luminează mintea cea din adânc, învățându-ne să vedem lumea așa cum o vede Dumnezeu. Tămăduirea sufletului presupune însă și efortul liber asumat al omului. E nevoie deci ca omul, cu voință liberă, să-și întoarcă partea poftitoare de la lucrurile pământești și să o îndrepte din nou spre Dumnezeu

Pentru a putea pune în lucrare toate acestea mai este nevoie **de un povățuitor încercat și iscusit**, care să plinească lipsa de plinătate a puterii noastre de discernământ. Dar și acest doctor duhovnicesc, așa cum îl numește Ioan Scărarul, **tămăduiește** (prin puterea lui Dumnezeu) **doar pe cei care se lasă în grija lui din liberă voie și-l ascultă**. Noi, cei călăuziți, suntem cei care decidem fie să ne învârtoșăm sau chiar să ne împietrim inimile la chemarea plină de dragoste a lui Dumnezeu, fie să-I răspundem cu propria noastră dragoste".

Rânduiască Bunul Dumnezeu ca pentru rugăciunile Bătrânului Dionisie, și cea care a scris și cei care citesc aceste rânduri, cu toții să avem folos duhovnicesc și prezența noastră la Sfintele Slujbe să reflecte frumusețea Bisericii și viețuirea cea întru Dumnezeu!

Monahia Teofana

